

האיש מקדש פרק שני קידושין

מ.מ.

עין משפט נר מצוה

א [מיי] פ"ד מהל' גירושין
הלכה כד תושי' אה"ע
לפיון ג' ספ"ק דף 7:
צב ב מיי פ"ט מהל'
גירושין הלכה לה
סגן עין נ תושי' אה"ע
סימן קמח ספ"ק מנו:
צב ג ד ג מיי פ"ח מהל'
אישות הל' ד תושי' ע
אה"ע סימן לה ספ"ק ה:
צד ר' מיי עס טור אה"ע
עס ספ"ק טו:

מוסף רש"י

גט פשוט. שטר
פשוט כעין שלנו שאינו
תפור ומקושר בלבד, נקט
מור ומוקושר קרוין גט
בדמיתין בעלמא וגט חוב
שיון בו אחיות, וזין
נגיטין וזין בשטרות מיי
בדמיתין בגמרא כדי שלא
תחלוק בין גיטין לשטרות
(רשב"ם ב"ב פ"ק). עדי
מתורבו. צ"ע השטר כמו
שענו טהיגן לתוס' כתבו
(שם). מקושר עדי
מחזורי. חוב שיהיה
ומנה חלק בשטר שיהיה
המחזר ויפלה על החלק
ותופר ותי' חוב שיהיה
ומנה חלק ויפלה
על החלק ותופר וכן הדעה
כי מקושר חורף השטר,
ועדומין מחמין במחון
כענין שפירשו אמוראי
בגמרא ולכל של אי
קשרי מרובי מעדי,
דמתן בתם גיטין (פ"א)
דהוה ליה קרת, וזופס
כענין חוב כתוב כולו ענין
פשוט וזהו הנקרא אלגנו
הפשוט במקושר וזהו
הכפילות כל כפל וכל
כפי עמנו ונהיה במחון
בין כפל לכפל כעין קמת
האופר, וכן מנחש בגמרא
שנחשים התמוהין על כל
קשר וקשר נקראין ונראין
מחון (שם ועיי' היר"ד),
שניהם פסולים. שלא
עשו כתיקון ממש, ולא
שטר חוב הוא אינו גובה
לו מן היקוות, ולא
גט אשה אינה מתגרשת
(שם). שיכול לעשותו
פשוט. לפשוט ולעשותו
פשוט, שקבע התפילות
ויפתח השטר ויהיה פשוט
(שם). ות"ק לית ליה
מנהג המדינה. בתמיה,
אם רש"י צ"ח לומר שרעי
פשוט ומקושר המפורשין
לת"ק אם יש מנהג שנהגו
לשנות דינם בענין אחר
הכל מנהג המדינה, והלא
ת"ק נמי מודה בזה (שם
קמ"ה). באתרא דנהיגי
בפשוט כו'. חלף לפ"ש
בזה מנהג המדינה מל'
לפלוני תיק וי"ש (שם).
דודאי קפידא. ואלו גט
אשה פסול לגש בו (שם).
מזכר סבר קפידא. ואלו
גט סבר קפידא בין בפשוט
בין במקושר, בין דלמנ'
ליה בפשוט קפידא הוא
ויפלה המקושר, ורש"י
סבר הכל מנהג המדינה,
לומר מראה מקום הוא
לו שלח טורח לו לכחוד
מקושר יתחוב פשוט, ומיהו
אם יתחוב מקושר טפי
יחלף ליה שרי מנהג
המדינה בשנייהם (שם).
ממקום אחר פסול.

שיבול' לעשותו פשוט. פי' בקונטרס אי משום שיש אורח בין שיטה
לשיטה כשפוטו אין לחוש שיש סופרים הרבה שאינם
אומנים לסדר כתיבתן ומניחין אורח בין השיטות ונראה לרפי' יש חלק
הרבה אין לחוש ואע"ג דגט קרא פסולי' לא מיקרי קרא חלף כשיש
שיטות של חלק טפי מן העדים
המתומנים צו אצל אם יש עדים
המתומנים צו כשיטות של חלק לא
מיקרי קרא: **מאי מגודלת גדלת.**
פי' הקונטרס חשונה ומתוך שהיא
חשונה בעיני האנשים דכריה מקובלים
ורצינו מנחל פי' מגדלת שער כמו
מגדלם שער נשיא"א (מגינה דף ד')
ומתוך שהולכת מצית לצית לקלוע
מספרת כל הדברים מנחה:
המתרגם פסוק בצורתו. פירוש
כמשמעותו כגון לא
מענה על ריב מתרגם לא תסקיד
על דינא הרי זה דלאי לדברה
מזוה הוא להוציא הדין לאורה חלף
הכי מתרגם לא תמתע מלאלפא
למחן למתבעי מיניך דיינא והמוסיף
עליו פי' בקונטרס שצ"ח לומר הואיל
וינתן רשות להוסין אוסין אני
בכל מקום שארצה הרי זה מתקף
פירוש מזוה את השם משנה את
דכרי וואונקלוס הוסיף לא מדעתו
הוסין שהרי צמיני נתן התרגום
שנשתכח וזור ויסדו כדלמנ' צמיני
(דף ג.) ורצינו מנחל פירש' המתרגם
פסוק כלורתו כגון וירלו את אליה
ישראל (שמות כד) למתרגם וזו ית'
אלהא דישרלל הרי זה דלאי דשמינה
ממש לא רלו דכתיב (שם לג) כי לא
יראני האדם וזי והמוסיף עליו (כ) דלמנ'
וחזו ית מללכא דלאלהא הרי זה מתקף
שמולה שצח המקום צמלח' חלף הכי
מתרגמי' וזו ית יקרא דלאלהא דישרלל:
לצנות

גמ פשוט עדין מתוב מקושר עדין מאחורין
"פשוט שכתבו עדין מאחורין ומקושר שכתבו
עדין מתוב שניהם פסולים ר' חנינא בן
גמליאל אומר מקושר שכתבו עדין מתוב
כשר שיכול לעשותו פשוט רבן שמעון בן
גמליאל אומר הכל כמנהג המדינה והיונין
בה ותנא קמא לית ליה מנהג המדינה
ואמר ר' רב אשי באתרא דנהגי בפשוט
ועבד ליה מקושר א"ג באתרא דנהגי
במקושר ועבד ליה פשוט כולי עלמא לא
פליגי דודאי קפידא כי פליגי באתרא דנהגי
בין בפשוט בין במקושר ואמר ליה עביד לי
פשוט ואזל ועבד ליה מקושר מר סבר
קפידא ומר סבר מראה מקום הוא לו ר'
אלעזר דתנן יהאשה שאמרה התקבל לי
גיטי ממקום פלוני וקבל לה גיטה ממקום
אחר פסול ורבי אלעזר מכשיר אלמא קסבר
מראה מקום היא לו אמר עולא מחלוקת
בשבח ממוזן אבל בשבח יוחסין דברי הכל
אינה מקודשת מאי טעמא מסאנא דרב
מכרעאי לא בעינא תניא נמי הכי מודה
ר' שמעון אם הטעה לשבח יוחסין אינה
מקודשת אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא
דקתני ע"מ שאני כהן ונמצא לוי לוי ונמצא
כהן נתין ונמצא ממוז ממוז ונמצא נתין ולא
פליגי ר"ש מתקיף לה מר בר רב אשי אלא
דקתני ע"מ שיש לי בת או שפחה מגודלת
ואין לו על מנת שאין לו ויש לו דשבח ממוזן
הוא הכי נמי דלא פליגי אלא פרישא
וה"ה לסיפא הכא נמי פליגי ברישא וה"ה לסיפא הכי השתא התם אידו
ואידו דשבח ממוזין פליגי ברישא והוא הדין בסיפא הכא דשבח יוחסין
הוא אם איתא דפליגי נתני איבעית אימא הכא נמי שבח יוחסין" מי סברת
מאי מגודלת גדולה ממש מאי מגודלת גדלת דאמרה היא לא יחא
לי דשקלה מילי מינאי ואולא נדיא קמי שיבבותיי תנו רבנן על מנת שאני
קריינא כיון שקרא שלשה פסוקים בבית הכנסת הרי זו מקודשת ר' יהודה אומר
עד שקרא ויתרגם יתרגם מדעתיה והתניא ר' יהודה אומר המתרגם פסוק
בצורתו הרי זה בדאי והמוסיף עליו הרי זה מחורף ומגרף אלא מאי תרגום
יתרגם דידן והני מילי דא"ל קריינ' אבל אמר לה קרא אגא עד דקרי אורייתא
נביאי וכתובי בדיוקא על מנת שאני שונה חזקה אמר והלכות ר' יוחנן אמר
תורה מיתבי איזו היא משנה ר' מאיר אומר הלכות ר' יהודה אומר מדרש
מאי

גט פשוט. העשו כעין שלנו: עדין מסוג. תחת הכתב: מקושר.
התם מפרש לה צבצב צמח שהקנהו לכהנים שאין יכולין להחזיר
גרשומיהן וכשהיו כועסין הולכין אל הסופר דמנהג לכחוד גט ונתנו
לה ומתמרט לאחר זמן תקנו להו מקושר שיש צו טורח לעשותו ואלדכי
הכזי מייבצא דעתיה. מניה צראשו
שיטה חלק וכותב שיטה ושיטה חלק
וכותב שיטה וכן עד שלשה או
ארבעה או יותר שיטין חלק וכופל
חלק הראשון על הכתב ותופר וחוזר
וכופל חלק השני על שיטת הכתב
שתחתיו ותופר וכן שלשי והעדים
חותמין במחון בין קשר לקשר וילפינן
התם דגט פשוט עדין שיש מקושר
עדין שלשה וכל כפל וכפל קרוי קשר
ושלשה קשרין יז וחס צבצב הרצות
קשרים מרבה בעדים ושאר טופס
השטר כתוב דכרזי: שניהם פסולין.
לעשותו פשוט. שלא לתפור הקשרים
ואם מפסיק אורח בין שיטות העליונות
מה בכך וטעמא דת"ק מפרש התם
פשוט מפני שהמקושר והפשוט אין
זמנו שיה שפתי כותבין זמן למקושר
מאזתה שנה חלף משנה של אחריה:
הכל כמנהג המדינה. מקום שנהגו
בפשוט ועשו מקושר מקושר ועשו
פשוט פסול דכי עבדיה בעל שליח
לכתוב על מנהג המדינה הוא דשיה
וכהאי לא איירי תנאי קמאי חלף
הטעמא דמקום עדים היינו דהיונין
צה ות"ק לית ליה מנהג המדינה והאין
פליגי עליה דהאי: ומשני ודאי
פלוגתא אחרייתא היא ומיהו באתרא
דנהגי כו': עידי לוי פשוט. שלחות
קלה: ועבד מקושר. שלחות כבירה
רש"י סבר מראה מקום הוא לו
דלמנ' די לך בפשוט וכי עבד מקושר
הואיל ומנהג מדינה חף במקושר
כשר ותנאי קמאי פליגי עליה ואלמני
קפידא הוא דווקא חמנ' ליה לעשותו
פשוט: מראה מקום היא לו. שם
תמלכא ותמנא קמא הו קפידא אי
איפשי שתקבלנו חלף שם ואין זה
שלושה צמקום אחר: נצח ממוז.
הוא דלמנ' ר"ש ט דלע"פ שטעה
מקודשת דמסתמא יחא לה: אצל
נצח יוחסין. (שם על מנת שאני ממוז
ונמנא שהוא נתין לא יחא לה צבצבו
מפני שהוא מתגאה עליה: מסאנא
דכז מכרעאי. מנעל גדול ממדת רגלי
איני חפיהי צו שאני יכולה להלך צו

הגהות הב"ח
(א) תו"ט ד"ה המתרגם
וכי' והמוסיף עליו
דמתרגם וזו:

מוסף תוספות
א. מקלפת שער הנשים.
רש"י מגינה ד"ע ב.
תו"ט ר"י הזקן
מחלוקת בשבח ממוז. אי
קפידא הוא לה מראה
מקום הוא לו. אבל
בשבח יוחסין. שאמרה
לשלוחה צב וקבל על
קדושין מפלוני שאמר
לי שיהו לוי ונבצח
כהן, אפילו ריש מודה
דקפידא הרי שזה דעת
קצת בני אדם שאין רוצין
להתחרב עם גדול המזם
שבתנאה עליהם. פמנא.
מנעל גדול ממדת רגלי
איני חפיהי. שיקריל. אלא
התורה. כצורתו. שבא
לחסר תרגום אנוקלוס,
כגון לא תנעלה את
ירב [שמות כג, ב]
לא [תהייה]. [תהייה]
על דינא. מחורף. מבוה
המקום ומשנה את דבריו
שמוסיף מדעתה. תרגום
דידן. של אנוקלוס שהוא
מסיב דרישאה במגילת אהרן,
[א] ושום שכל זה יתרגם
ששכחוהו וזוור הוא
יסודו. קרא. משמע וידע
עשרים וארבעה בודקות.
הלכות. משנה. מדרש.
ורי יוחנן דאמר כהן
והלכות כחוקיה הוא
רביה דר' יוחנן. ועוד דהא
איפסיקא (ה) הלכות כתנא
שהוא משנה ולא השתא
תורה, אלא גימנא משמע
הלכות ולא תורה.

שהיא אינה רוצה להתבטח במקום אחר (שם). ור"א מבכשיר. דסבר מנחה מקום היא לו לטרוח ולכחוד בשבילה עד אהו מקום, ואם יתקן ללכת יותר תבוא עליו צרכה (שם).